

φυλακτήριον εἰς τὰ χεῖλη καὶ κατησπάσθη αὐτό.

Ὁ Κοκονὰς ἐχαίρειτις τὰς δύο γυναῖκας. μεθ' ὅσης χάριτος θὰ ἐχαίρειτις αὐτὰς καὶ ἐν τινὶ αἰθούσῃ.

Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον αὐταὶ ἀπήντησαν σείουσαι τὰ δακρυδρεκτὰ μανθλιά των.

Τότε ὁ Καβὸς ἔθιξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὦμον τοῦ Κοκονὰς, ποιήσας αὐτῷ ἐκφραστικὸν τι σημεῖον.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ:

— Ἐνχαλιόσθητί με, εἶπεν αὐτῷ καὶ ἀπόθανε μετὰ θάρρους. Τοῦτο δὲν θὰ σοὶ ἦναι δύσκολον, διότι εἶσαι τόσο γενναῖος!

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Οὐδεμίαν ἀξίαν θὰ ἔχῃ τὸ ἀπέναντι τοῦ θανάτου θάρρος μου. Ὑποφέρω τόσο!

Ὁ ἱερεὺς πλησιάζας ἔπεινε τὸν σταυρὸν εἰς τὸν Δελαμόλ, ὅστις ἔδειξεν αὐτῷ τὸ φυλακτήριον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ὁ ἱερεὺς. Ζητήσατε τὴν ἰσχὺν παρ' ἐκείνου ὅστις ὑπέφερεν ὅτι καὶ σεῖς θὰ ὑποφέρετε.

Ὁ Δελαμόλ ἠσπάζετο τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ.

— Συστήσατέ με, εἰς τὰς προσευχὰς τῶν καλογραιῶν τῆς Παναγίας.

— Σπεῦσον, σπεῦσον, Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, διότι μοὺ κάμνεις τόσο κακόν, ὥστε ἀρχίζω νὰ τὰ χάνω καὶ ἐγώ.

— Εἶμαι ἔτοιμος, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Δύνασθε νὰ κρατῇτε τὴν κεφαλὴν σας ὀλίγον τι δεξιᾷ; εἶπεν ὁ Καβὸς, ἐτοιμάζων τὴν σπάθην του ὅπισθεν τοῦ Δελαμόλ.

— Τὸ ἐλπίζω, εἶπεν οὗτος.

— Τότε καλὰ θὰ τὰ καταφέρωμεν.

— Ἀλλὰ καὶ σεῖς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μὴ λησμονήσετε ὅτι σὰς παρήγγειλα. Τὸ φυλακτὸν τοῦτο θὰ σὰς ἀνοίξῃ τὰς θύρας.

— Μείνετε ἡσυχος. Ἀλλὰ προσπαθήσατε νὰ κρατῇτε τὴν κεφαλὴν σας ὀλίγον τι δεξιᾷ. Ὁ Δελαμόλ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ στρέψας τὰ ὄμματα πρὸς τὸν πυργίσκον:

— Χαῖρε, Μαργαρίτα, εἶπεν. Ἔσο εὐ...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν λέξιν. Ἡ σπάθη τοῦ Καβὸς ἐξήστραψε, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Δελαμόλ ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κοκονὰς.

Τὸ σῶμα ἐξετάθη ἡσύχως ὥσεί κατεκλίνετο.

Κραυγὴ μεγάλη ἠκούσθη, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων μυρίων γυναικῶν, ἀλλ' ὁ Κοκονὰς ἐνόμισεν ὅτι ἐν μέσῳ ὧν αὐτῶν ἤκουσε μίαν ὀδυτέραν, ἀλγεινότεραν ὧν τῶν ἄλλων.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαθὴ μου φίλε, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Κοκονὰς πρὸς τὸν δῆμιον, τείνας πρὸς αὐτὸν καὶ τρίτην φορὰν τὴν χεῖρά του.

— Γιέ μου εἶπεν ὁ ἱερεὺς, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ ἐμπιστευθῇτε εἰς τὸν Θεόν;

— Ὅχι, πάτερ μου. Ὅτι εἶχον νὰ εἰπῶ, τὸ εἶπον πρὸς ὑμᾶς χθές.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Καβὸς:

— Ἐμπρός, δῆμιε, τελευταίέ μου φίλε, εἶπεν. Μίαν ὑπηρεσίαν ἔτι. Καὶ πρὶν ἢ γονυπετήσῃ, περιέφερεν ἐπὶ τοῦ πλήθους τὸ βλέμμα τόσῳ ἥρεμον, τόσῳ γαλήνιον, ὥστε ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἠκούσθη κολακεύσας τὴν ὑπερηφανίαν του. Τότε ἀσπασθεὶς τὰ ἰώδη χεῖλη τῆς κεφαλῆς τοῦ φίλου του, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸν πυργίσκον καὶ ἐγονυπέτησε, σφίγγων δὲ τὴν προσφιλεστάτην τοῦ Δελαμόλ κεφαλὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, εἶπε:

— Ἡ σειρά μου τώρα.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ τελειώσῃ, καὶ ὁ Καβὸς ἀπέκασε τὴν κεφαλὴν του.

Μετὰ τὸ κτύπημα τοῦτο νευρικός τρόμος κατέλαβε τὸν ἀξιόλογον ἐκείνον ἀνθρωπον.

— Ὡ! εἶπεν, ἦτο καιρὸς νὰ τελειώσῃ. Τὸ πτωχὸν παιδίον!

Καὶ μετὰ κόπου ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν συνεσφιγμένων χειρῶν τοῦ Δελαμόλ τὸ χρυσὸν φυλακτήριον, καὶ ἔρριψε τὸν μανδύαν του ἐπὶ τῶν πτωμάτων, τὰ ὅποια τὸ ἀμάξιον ἐμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τοῦ θεάματος τελειώσαντος, τὸ πλῆθος ἀπεσύρθη.

[Ἐπειτα συνέχεια]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑΠὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς προκυμαλίας τοῦ Μπεσικτάς, ἡ θυρὶς τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ ἠνεώχθη καὶ ὁ γέρον ἐστηρίχθη παρὰ τινὶ ὠχρῷ νεανίᾳ. Ἀμφότεροι ἠκολούθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς τὸ λεπτὸν ἀκάτιον, ὅπερ ἀπεμακρύνετο ταχέως. Ὁ πατήρ καὶ ὁ ἐραστής εἶχον ἐν τῷ βλέμματι τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν τῆς στοργῆς.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ τοὺς εἶδε, καὶ θεῖσα τὴν κεκαλυμμένην χεῖρά της ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ εἶτα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐχαίρειτις τοὺς δύο ἀνδρας, οὔτινες ἐμειδίασαν ἀμφότεροι.

Τὸ καίκιον διήλθεν ἔμπροσθεν τοῦ Βεηλέρ-Βέν, χωρίου ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ὁχθῆς τοῦ Βοσπόρου, ὅπου βραδύτερον ὁ Ἀβδούλ-Ἀζίζ ἐμελλε νὰ κτίσῃ τοσοῦτον ὥραιον παλάτιον παρ' ἐκαμψαν εἶτα τὰ δύο Χισάρια, πύργους ἀφωπλισμένους, ἐν οἷς οἱ Τυῦρκοι ἔκτισαν ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐπαλξεων, ἡλικίας ἐνὸς αἰῶνος, τὰς εὐθραύστους ξυλινὰς οἰκίας των.

Μετὰ ταῦτα ἔπεται τὸ Ἐμργιὰι, ἐξοχὴ προνομιοῦχος τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἀφίον ἀριστεροῦθεν τὸ Γεϊλκιὺ καὶ τὰ Θεραπιά, χωρία ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς, τὸ καίκιον προσωρμίσθη εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν ἐν Βέϊκος. Ἦδη ἱκανὸς ἀριθμὸς καϊκιῶν εἶχε συναχθῇ εἰς τὰ παραλία τοῦ Χιουγκιάρ-Ἰσκε-λεσί. Αἱ χανούμισσαι, αἵτινες πορεύονται ἐκεῖσαι ἵνα προγευματίσωσιν ἐπὶ τῆς χλόης, πολὺ πρῶτ' ἐγείρονται, ὥς τὰ παιδία ἐν ἡμέρᾳ ἀργίας. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ

ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῷ πατρικῷ μεγάρῳ, ὅσον ἐχρειάζετο ἵνα φάγῃ χαβιάριον πρόσφατον, ἐλαίᾳς, πιλάφιον καὶ ὀπώρας—τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο πρόγευμα τῶν Ὁθωμανιδῶν,—καὶ νὰ ἐγκατοπτρισθῇ εἰς μέγα κάτοπτρον, ἵνα προσάψῃ μεθ' ὁμοῦ τὰς πτυχὰς τοῦ λεπτοῦ γιασμακίου τῆς. Εἶτα δὲ διέταξε νὰ προσαγάγωσιν ἀναξιν βοήλακτον, ὄχημα ξύλινον, σκεπζόμενον δι' ὀροφῆς ἢ σκηνῆς καμπύλης, ἐν ᾧ συσσωρεύουσι τάπητας καὶ προσκεφάλαια. καὶ ὅπερ σύρεται ὑπὸ δύο μελανῶν βουβάων, κεκοσμημένων διὰ περιδεραίων ἐκ πολυχρῶν ὑάλων, καὶ ὑπὸ μεγάλων κεράτων ταινιοστολιστῶν. Τὸ τοιοῦτον ὄχημα, τὸ μόνον εἶδος, ὅπερ ἡδύνητο νὰ εὕρῃ τις ἐν Βέϊκος, ἐμελλε νὰ φέρῃ τὰς νεαρὰς γυναῖκας εἰς τὸ ὄρος τῶν Γιγάντων. Ἡ Ἀρμενὶς Ναζίκ εἶχε παρὰ χωρήσει τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐμπιστευθῇ τὴν φύλαξιν τῆς Γκιούλ-Χανούμ εἰς γειτονίᾳς τῆς ἐξοχῆς, ἐλθούσας ἵνα χαιρετίσωσιν τὴν νεάνίδα. Ἡ τροφὸς ὤφειλε νὰ μείνῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἵνα παρασκευάσῃ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἐσπέρας ἐν τῷ μεγάλῳ κονακίῳ, ὅπερ ἐπὶ ἔτος ἤδη ἔμενεν ἀκατοίκητον.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐφαίνετο εὐθυμὸς μέχρι παραφορᾶς· τῷ ὄντι ἦτο ἐν νευρικῇ καταστάσει καὶ τεταραχμένῃ καθ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζον εἰς Τοκάτην ἠσθάνετο ἐκυτὴν συγκεκινημένην. Μήπως ἐμελλε νὰ κάμῃ κακὴν πράξιν; Ὁ σουλτάνος τὴν περιέμενεν ἢ ἀπλῶς ἤθελε τῇ στείλει μήνυμα; Ἐτρεψε τὴν συνάντησίν του, καὶ ὅμως διὰ νὰ τὸν ἴδῃ πάλιν δὲν ἐμελλε νὰ ψευσθῇ εἰς τὸν πατέρα καὶ τὰς δούλας τῆς;

Ἡ κοιλὰς τοῦ Βέϊκος μετὰ τῶν ὑψηλῶν πλατάνων τῆς, τῆς πυκνῆς καὶ πεποικιλμένης δι' ὀμίλων Ὁθωμανιδῶν χλόης τῆς, καὶ τῆς εὐρείας καὶ ἀμμοστρώτου ὁδοῦ τῆς, ἦτις ἀγεί καμπτομένη ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῶν Γιγάντων, ποσῶς δὲν ἀπησχόλει τὸν νοῦν τῆς Γκιούλ. Ἐζήτει πρόφασιν ἵν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῶν συντρόφων τῆς, ὅπως εἰσέλθῃ μόνη εἰς τὸ κιόσκι τῆς Τοκάτης, οὔτινος διεκρίνοντο ἤδη διὰ μέσῳ παραπετάσματος ἐκ φυτείας οἱ λευκοὶ τοῖχοι καὶ ἡ ποικιλόκαμptos στέγη.

Ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ἀμάξης, αἵτινες ἦσαν ἐστρωμέναι με μακρὰ προσκεφάλαια ἐκ βελούδου καὶ με πυκνοὺς τάπητας, αἱ νεαρὶ γυναῖκες ἐκάπνιζον τὸ σιγάρον, ἔχουσιν δὲ τὸ γιασμάκιον μέχρι τῆς σιαγόνης συνεζήτουν περὶ τοῦ μέρους ὅπου ἤθελον ἀριστήσῃ. Θὰ ἴστατο παρὰ τοὺς πρόπιδας τοῦ ὄρους ἢ ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου ἐν ἀποστάσει βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ τζαμιῦ, ὅθεν φαίνεται ὅλος ὁ Βόσπορος καὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου; Ἡ τελευταία τοποθεσία ἐνεκρίθη καμψηφεί ὑπὸ τῶν χανουμισσῶν, αἵτινες ἐκλέγουσι πάντοτε, ὅπως διημερεύσωσι, τὰς γραφικωτέρας καὶ ποιητικωτέρας θέσεις. Δύνανται τοῦλάχιστον ἀόρατοι αὐταὶ νὰ θαυμάζωσιν ὥραιον πανάριον.

— Μοί φαίνεται ὅτι πρὶν ὑπάγωμεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Γιγάντων θὰ ἐκάμνομεν καλὰ νὰ σταθῶμεν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν Τοκάτην, εἶπεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ. Εἰμαι περιέργως νὰ ἐπισκεφθῶ ἐκεῖνο τὸ κιόσκι, εἰς τοῦ ὁποῦ τὴν οἰκοδομὴν ἐπεστάτησεν ὁ δυστυχὴς Φαῖδ-Βέης, καὶ τὸ ὅποσον ἐπαινεῖ τόσο πολὺ...

— "ὦ! δὲν ἔχει τίποτε ἔκτακτον, σὰς βεβαιῶ εἶπε μίαν τῶν γειτονισσῶν τὸ περιεργάσθην ἤδη ἀπὸ τὸ ὑπόγειον μέχρι τοῦ ὑποστέγου καὶ δὲν εὔρον τίποτε λαμπρὸν.

— Πρῶτον εἶναι πολὺ μικρὸν, ἐπὶ πένελαθεν ἄλλη τις δύο δωμάτια κάτω, καὶ ἄλλα τόσα ἐπάνω, ὀλίγα ἐπιπλά κ' ἕνας κήπος χωρὶς ἄνθη...

— Ἀδιάφορον, θέλω νὰ ὑπάγω, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, ἐπιθύρῃσεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ, σὰς ἐνταμόνῳ εἰς τὸν λαθῦριν-θον τὰ βόδια ἀναβαίνον πολὺ βραδέως καὶ ἐγὼ θὰ φθάσω πρωτύτερα ἀπὸ σὰς εἰς τὸ ὄροπέδιον.

— Κάμετε ὅπως ἀγκᾶτε, Χανούμισσα. Ὅπως δὴποτε ὅμως πάρετε μίαν δούλην μαζὶ σας... τὴν μικρὰν Νεφισὲν, παραδείγματος χάριν... καὶ μὴ λησμονήσητε νὰ δώσητε ἕνα μπαξίσι (φιλοδώρημα) εἰς τὸν φύλακα...

— "Ὅχι βεβαιῶς!...

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἰποῦσα ταῦτα ἐπὶ δὴσεν ἐλαφρῶς ἀπὸ τῆς ἀμάξης, ἥτις ἐξηκολούθησε τὴν ἀνοδὸν τῆς, καὶ ἡ μικρὰ Νεφισὲ ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατόπιν τῆς νεαρᾶς δεσποίνης τῆς διήλθον ἀμφοτέραι τὰς χρυσᾶς κιγκλίδας, αἵτινες περιέκλινον τὴν Τοκάτην, καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὸν κήπον χωρὶς ν' ἀπαντήσωσι ψυχὴν ζῶσαν.

ΚΣΤ

Οἱ σουλτάνοι τῶν Ὀθωμανῶν ὠκοδόμησαν ἀνάκτορα ἢ στοὰς ἐπὶ τῶν μαγικωτέρων τοποθεσιῶν τοῦ Βοσπόρου· δύνανται δὲ οὕτω, χωρὶς νὰ ἐξέλθωσι τῆς πρωτευούσης νὰ ποικίλλωσιν ἐπ' ἀπειρον τὸν περιβάλλοντα αὐτοὺς χώρον.

Τὸ Παλαῖον Ἀνάκτορον (Σεράι-Μπορ-ροῦ), ἀκρωτήριον μεγαλοπρεπές, ἀπλοῦται ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπὶ τοῦ Χρυσοῦ Κέρατος καὶ ἀφ' ἐτέρου ἐπὶ τῆς Προποντιδὸς. Περιζώνονται ὑπὸ περιφίμων τειχῶν, ὀχυρωμάτων μετ' ἐπαλξεων καὶ πύργων βρουκαλύπτων, ὧν αἱ βάσεις λούονται ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ κρύπτεται ὑπὸ τοῦς ἐλισσομένους κλῶνας τοῦ κισσοῦ. Τὰ τεῖχη ταῦτα, ἅτινα πρὸ αἰώνων περικυκλοῦσι τὸ λίαν περιδόντον τοῦτο καταγώγιον τῶν ἐρωτικῶν πλεκτηνῶν καὶ πολεμικῶν στρατηγημάτων ἐκόσμησαν διὰ πολλῶν κεφαλῶν τὰς σκωληκοβρώτους αὐτῶν ἐπάλλξεις. Οὔτε κάλλους ἐφείσθησαν, οὔτε νεότητος, οὔτε γῆρατος. Τὸ ἐρυθρὸν αἷμα νεαρᾶς δούλης ἔρρεεν ἐκεῖ παρὰ τὸ μέλαν αἷμα γέροντος πολεμιστοῦ... Ἀλλ' ἡ βροχὴ καὶ ὁ χρόνος ἀνέλκον ν' ἀποπλύνωσι τὰ τεῖχη ταῦτα καὶ νὰ ἐπενέγκωσι τὴν λήθην τῶν ἐγκλημάτων...

Μετὰ τὸ Παλαῖον Σεράιον ὅπερ διὰ τῶν φλογῶν τῆς πυρκαϊᾶς ἐμελλενὰ ἐξαγνί-

σῃ ἐκ τῶν ἀνομιῶν, ἔρχεται τὸ ἀνάκτορον τοῦ Δολμά-Μπαρτοῦ,¹ καίμενον ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁχθῆς, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ. Εἶναι οἰκοδομὴ τοῦ νεωτέρου ρυθμοῦ, καλυπτομένη διὰ λευκῶν ἀναγλύφων, ἐν οἷς ἐμφωλευουσιν οἱ φαλακροκόρκακες καὶ αἱ χελιδόνες, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε, ὅταν σμῆνός τι τῶν πτηνῶν τούτων πετασθῇ ἀπὸ τῆς λιθίνης φωλεᾶς του, νομίζει τις ὅτι αὐτὰ τὰ τῆς γλυπτικῆς ἐκεῖνα ἔργα ἀποδιδράσκουσιν ἐκεῖθεν.

Εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς κοιλάδος τῶν φιλυρῶν, κεκρυμμένον μετὰξὺ δύο λόφων ἀγροτικῶν, εἶναι ὠκοδομημένον τὸ Φαίμοιρι, χαριέστατος τόπος σκιαζόμενος ὑπὸ ἀνθηρῶν ἄλσους καταπλημμυροῦντος κατὰ τὸ ἔξρ σύμπαντα τὸν περίξ χώρον.

Ἐπονται τούτου τὰ παλάτια τῶν *Γιουκῶν* Ἰδάτωρ, (Κεάτ-Χανέ), ἐξ ὧν τὸ μὲν κεῖται ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους, οὐ μακρὰν τοῦ Ἑγιοῦπ, ἐν μικρᾷ κοιλάδι ἀγρίῳ μὲν ἀλλὰ γραφικωτάτῃ· τὸ δ' ἕτερον ἐν Ἀσίᾳ κιόσκιον θελκτικώτατον, ἔχον ὡς τάπητα τὸν μᾶλλον βελουδωτὸν καὶ ἀνθηρότατον λειμῶνα τοῦ κόσμου, ἀληθὴ τάπητα ἐξυφαρμένον ὑπὸ τῆς ρύσεως. Τὸ Βέικος, ἔπαυλις ἐξ ἐρυθρῶν πλίνθων, ἀποτελοῦσα χερσὸν ἡσὸν καὶ περικυκλωμένη ὑπὸ ὑψηλῶν δωματίων δῶρον τοῦτο τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὸν ἐκτοῦ κυριάρχην, ἄξιον αὐτοῦ.

Ἐπάρχει πρὸς τούτοις τὸ Βεῦλερ-Βέη, τὸ Τοάμλιτσα, τὸ Ἀλέμ-Δάρ, Γερί-Κιοῦ, Κάλερνέρ... τόσα ἀνάκτορα μετὰ πολυτελῶν ἐπιπλῶν περιμένοντα τὸν ἀνιῶντα μονάρχην των. Τέλος δὲ ἡ Τοκάτη, μικρὰ Ἑλβετικὴ καλύβη προφυλαττομένη ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων ὀρέων, ἀόρατος, λησμονημένη ἐν τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ τῆς Ἀσιατικῆς πλευρᾶς, κρησφύγετον σιωπηλόν, ἔνθα ἡ ὄρασις πανταχόθεν περιριζίζεται, καὶ ἔνθα ἡ καρδία συσφίγγεται ἀκουσίως. Ἐπρεπε νὰ ἦναι τις μελαγχολικὸς καὶ κεκορεσμένος ὡς ὁ Ἀβδὺλ-Μετζίτ ἵνα ἐκλέξῃ τόπον τοσοῦτον μόνῃ, ἄνευ ὀρίζοντος, ἄνευ φυτείας καὶ σχεδὸν ἄνευ φωτός.

Ἐψηλαί πλατάνοι περιέβαλλον τὴν Τοκάτην μετὰ πυκνὸν τεῖχος, ὅπου οὐδεὶς ὀφθαλμὸς ἀδιάκριτος ἠδύνετο νὰ εἰσχωρήσῃ, καὶ ὅπου μόλις ὁ ἥλιος ἠδύνετο μετὰξὺ τῶν φύλλων νὰ εἰσδύσῃ.

Εἰσερχομένη εἰς τὴν Τοκάτην, τὴν σιωπῇ καὶ ἀκατοίκητον, ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἠσθάνθη ὀδυνηρὸν συναισθημα. Πῶς! εἰς τόπον τόσον ἄγριον τῇ ἔδιδεν ὁ σουλτάνος συνέντευξιν; Ἐλησμονεῖ λοιπὸν ὅτι ἦτο δεκαεξάετις, καὶ ὅτι τοιαύτη εἰκὼν δὲν ἠδύνετο νὰ τῇ ἀρέσκῃ;

1. Ἡ θέσις αὕτη ἦν προηγουμένως· κολλίσκος, ὅστις κατεχάτο ἐπὶ Μαῦμεθ Β' τοῦ Πορθητοῦ τῷ 1453, κατὰ τὸ ἀπαίσιον ἔτος τῆς φοβερᾶς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐχρησίμευσε τῷ κατακτητῇ ἐκεῖνῳ ὅπου ἐπὶ σκιδῶν ἀλλοιμμένων ὁκλίπων διαπορθεύσθη ἐντὸς τοῦ Κερατείου Κόλπου πρὸ τῶν «Πικριδίων» (Χις-κιοῦ) τὸν τούρκικον στόλον. Ἐπειδὴ λοιπὸν «παρεγείμθη» τὸν τρόπον τινὰ ὁ γῶρος οὗτος, ἐκλήθη ἔκτοτε «Δολμά-Μπαρτοῦ» τοῦτ' ἐστὶ «Κήπος Παρεγείμτος». Νῦν ἀποτελεῖ τὸ προσφιλέστερον ἐνδιαιτήμα τῶν Σουλτάνων.

Ι. Β.

Τῇ ἡλθεν ἐπὶ στιγμὴν ἡ ἰδέα νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ εὔρῃ τὰς φιλοπαίγμονας συντρόφους τῆς, αἵτινες ἀνέβαινον τὸ κατάφυτον ὄρος τοῦ Γιγάντος...

Ποῦ καὶ πῶς ἤκουετο χαορᾶς ἐπιφώνημα ἐκφεύγον ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐκτεινομένης παρὰ τὴν καλύβην· προήρχετο δ' ἐκ Μουσουλμανίδων, εὐθύμων, αἵτινες ἀνέβαινον ἐπὶ τὸ ὄρος, γυναικῶν ἀμερίμων καὶ μὴ ἔχουσιν οὐδεμίαν φροντίδα καὶ λύπην ἐν τῇ ψυχῇ ὡς ἡ Γκιούλ, ἥτο πολὺ τεταραγμένη ἀκολουθοῦσα τὰς ἀμμοστρώτους ὁδοὺς· ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν στοὰν τόσον τὸ βῆμα τῆς ἐγίνετο τὸ βραδύτερον.

— Νεφισέ, εἶπεν εἰς τὴν δούλην τῆς πρὶν διέλθῃ τὴν θύραν τῆς καλύβης, ὑπάγε νὰ μοὶ συνάξῃς νεαρίσους ἐκεῖ κάτω ἢ τὸ χεῖλος τοῦ νεροῦ, ὅπου βλέπω πλῆθος ἀναριθμητόν, καὶ ἐγὼ ἐπισκέπτομαι τὸ κιόσκι· σὺ θὰ ἠμπορέσῃς νὰ συνάξῃς ἀρκετά. Ἐπάγε, παιδί μου, μὴ σὲ μέλει δι' ἐμέ, τώρα ἔρχομαι...

Ἡ μικρὰ Κιρκασία, συνειθισμένη εἰς τὰς ἐνίοτε παραδόξους διαταγὰς τῆς Γκιούλ, οὐδὲν ἄλλο ἠρώτησεν· ἐκάθησεν ὀκλαδὸν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἤρξατο νὰ ἐκρίβῃ ὅσον ἠδύνατο ὠραιότερα ἄνθη.

Ἡ Γκιούλ ἀνησυχούσα ὅτι οὐδένα ἔβλεπεν, ἐστάθη μίαν στιγμὴν ἐν τῷ θαλάμῳ, τῷ χρησιμεύοντι πρὸς εἰσοδὸν ἢ τοῦ θαλάμου ὠρατοῦ, τετραγώνου, μετὰ ὑψηλὴν ὀροφὴν καὶ διὰ μωσαϊκοῦ κεκοσμημένος ὑπὸ ψάθων καλλίστης ποιότητος, χαμηλότατοι δὲ σοφάδες, ἐκ δαμασκηνῆς μετὰξῆς εὐρίσκοντο κάτωθεν τῶν δικτυωτῶν θυρίδων. Ἡ νέα κόρη περιέλαβε δι' ἐνὸς βλέμματος τὸν ἔρημον τοῦτον θάλαμον καὶ προέβη ἐπὶ βήματά τινα διευθυνομένη εἰς τινὰ ἡμιάνοικτον θύραν. Τί ἐσήμαινεν ἡ ἐρημία; Ἡθελε νουμίσει τις ὅτι εὐρίσκετο ἐν τινι τῶν μεμαγευμένων ἐκείνων παλατίων, τῶν ἐγκαταλελειμμένων εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν φαντασμάτων καὶ τῶν δαιμονίων, εἰς τὰ ὅποια οὐδεὶς θνητὸς εἰσέρχεται. Ὁ σουλτάνος μὴ εἶχε λησμονήσει τὴν πρὸς αὐτὴν ὑπόσχεσίν του; Μὴ ἦτο ὅλως μόνη ἐν τῇ καλύβῃ; Κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν ὑπῆκουσε τυφλῶς εἰς αἶσθημα ἔνοχον, ἡ νεᾶνις σχεδὸν ἐπεθύμει νὰ μὴ εὔρῃ ἐκεῖ τὸν σουλτάνον. Αἱ ἀγναὶ ψυχαί, καὶ ἐν τοῖς σφοδρότατοις τῶν παθῶν, καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ μέθῃ, ἔχουσι γνῶσιν ἀκριβῆ τοῦ κακοῦ, ὅπερ πράττουσι, καὶ παλαίουσιν ἀδιακόπως κατὰ τοῦ δολίου ρεύματος ὅπερ παρασύρει αὐτάς.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ μόλις εἶχεν ἀνασηκώσει τὸ ὑποπράσινον παραπέτασμα, τὸ χωρίζον τὸν θάλαμον τῆς εἰσόδου ἀπὸ ἄλλου θαλάμου κατηρητισμένου μετὰ ἐπιπλά κατὰ τὸν φραγκικὸν τρόπον (à la frānka) ὅτε γλυκερὰς τις καὶ νηπιώδης φωνὴ τὴν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος.

— Γκιούλ-Χανούμ!

Ἡ Γκιούλ στραφεῖσα ἐξεπλάγη βλέπουσα μικρὰν τινὰ δούλην δωδεκαετῇ περίου γονυπετῇ παρὰ τοὺς πόδας τῆς; καὶ φιλοῦσαν μετὰ κατανύξεως τὸ κράσπεδον τοῦ ἐκ λευκῆς μετὰξῆς φρεντζῆτης.

—Τί με θέλεις; ἠρώτησεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Σέιχ-οὐλ-Ἰσλάμ.

—Ὁ Μεγαλειότατος σὺς παρκαλεῖ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, εὐγενὴς Χανούμισσα, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον. Πάσχω δὲν ἡδυνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς προὔπαντήσιν σας ὡς ἐπεθύμει... ἔλθετε. ἡ Α. Μ. εἰναι εἰς τὸν κήπον...

Ἀναθαρρήσασα ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κορασίου τούτου, ἥτις ἀφῆρει ἐκ τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ πᾶσαν ιδέαν ἐρωτικῆς συναντήσεως, ἡ Γκιουλ Χανούμ, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς δούλης, καὶ ἐξεληύσασα ἐκ τῆς καλύβης διὰ θύρας ἀντιθέτου πρὸς ἐκείνην δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει, εὐρέθη παρὰ τὸ χεῖλος μικρᾶς λίμνης περικεκυκλωμένης ὑπὸ φυτείας. Ὑπὸ ἰτέχν, ἧς οἱ κλῶνες ἐποτίζοντο ἐν τῷ διαυγεῖ ὕδατι, εὐρίσκετο καθήμενος ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐπὶ θρανίου ἀγροτικού, περιβεβλημένος καφτάριον σκοτεινοῦ χρώματος μὲ ὑπόραμμα ἐξ ὑφάσματος ἐρυθροῦ· διότι, παρὰ τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου τοῦ Ἰουνίου, ὁ σουλτάνος ἔτρεμεν. Ἦτο ὠχρός, ἐξησθνημένος· ἡ λεπτή φυσιογνωμία του καὶ οἱ τέλειον χαρακτῆρες εἶχον καταστῆ σχεδὸν διαφανεῖς· οἱ ὀφθαλμοὶ του εὐρυθνήτες ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, μόνον αὐτοὶ περιεῖχον τὴν ζωὴν, ἥτις τὸν ἐγκατέλειπεν. Ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἰδοῦσα αὐτὸν τοσοῦτον μεταβεβλημένον καὶ τοσοῦτον ἐγγὺς τοῦ τέλους του, δὲν ἐλυπήθη πλέον διότι ἦλθεν, ἀλλ' ὁμως δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς της πίπτουσα παρὰ τοὺς πόδας του.

^{Ἐπειτα συνέχισα.}

K.

ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ

Σ' ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΚΑΛΤΣΕΣ

[Δ' ἡ γυνὴ Amelie Perronet]

Ὁ γέρον Μερου ἦτο ὑπερεξηκοντούτης, ξηρὸς ὡς κλάδος καὶ εὐθὺς ὡς I. Ἦτο χῆρος, ὡσάκις δὲ ὠμίλει διὰ τὴν μακαρίτισσαν σύζυγόν του, τὴν Φραγκίσκαν του, τῷ ἤρχοντο δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Εἶχε πέντε τέκνα, ἐξ ὧν τέσσαρες θυγατέρας ἦδη ἀποκατεστημέναι, συνεκταῖκε δὲ μετὰ τοῦ νεωτέρου τέκνου του, τοῦ Βενιαμίν, νέου ὀρκίου, ἔχοντος καλὸν χαρακτῆρα, πρὸ πάντων δὲ καλὴν καρδίαν καὶ ὀνομαζομένον Ἰωάννου.

Ἀλλ' ὁ Βενιαμίν ἐπροξένησε, καὶ τοὶ ἀκούσιως, μεγάλην λύπην πρὸς τὸν πατέρα του. Τὴν λύπην ταύτην συνεμερίζετο καὶ ἡ ὠραία γείτων Τερέζα τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ πολλάκις ἦσαν κατὰ κόκκινον ἀπὸ τὰ δάκρυα. Τοῦ εἶχε πέσει ὁ κληρὸς τῆς στρατολογίας.

Ἡ Τερέζα ἦτο νέα ὀρφανή, τιμία καὶ ἐργατική, δεκαοκταετής, ἔχουσα καστανόχρουν κόμην, κυανοὺς ὀφθαλμούς καὶ λευκοὺς ὀδόντας.

Ὁ γέρον Μερου ἡδύνατο νὰ ζῇ ἡσυχὸς ἐκ τῶν ταπεινῶν μνησίων τῶν θυγατέρων του, ἀλλὰ προφασίζόμενος ὅτι εἶχεν ἀνάγκην κινήσεως ἐργάζετο ἀδικόπως· καὶ περ δὲ κερδίζων ἀρκετά, ἔζη μὲ μεγίστην οἰκονομίαν ὡς ἐκ τούτου οἱ γείτο-

νες καὶ ἰδίως ὁ οἰκοδεσπότης του ἐφρόνει ὅτι ἐθησαύριζεν.

Ὅταν ὁ γέρον ἐπληροφόρηθη τὴν κληρῶσιν τοῦ υἱοῦ του ἔγεινε λευκὸς ὡς σουδάριον, καὶ ἐκυριεύθη ἐξ ἀπελπισίας πρὸς τὴν ιδέαν ὅτι θ' ἀπεχωρίζετο τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ του. Ἀλλ' ὅταν ὁ κύριος Ζιρώ τῷ εἶπε:

—Τότε, γέρο Μερου, πρέπει νὰ σπάσῃς τὸν κουμπάρ σου, ἡρνήθη τὴν ὑπαρξίν ἀποθεματικὸν κεφαλαίου τοσοῦτον εἰλικρινῶς, ὥστε αἱ πεποιθήσεις ἐκλονίσθησαν. Ἀλλὰ τότε, τί ἔκχευε τὰς οἰκονομίας του; Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς ἐκράτουν δύο παρκαίμενα δωμάτια, ὁ δὲ γέρον ἐξετέλει ἅπασαν τὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ Ἰωάννης ἐπλήρωνε τὸ ἥμισυ τοῦ ἐνοικίου, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς τροφῆς ἀπὸ τὰ τρία καὶ ἥμισυ φράγκα τὰ ὅποια ἐκέρδιζε καθ' ἑκάστην ἐκ τῆς ἐργασίας του, μόλις δὲ τῷ ἀπολείπετο τὸ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίου ποσὸν διὰ νὰ ἐνδύεται καὶ νὰ φέρῃ κατὰ πᾶσαν κυριακὴν μίαν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν Τερέζαν.

Ἦτο γενναῖος, ἐνεργητικὸς, ἐχθρὸς τῶν καπηλειῶν, ῥωμαλέος καὶ νοήμων, τὸ μέλλον τῷ ἐμειδία, ἀλλ' ἡ στρατολογία κατέστρεφεν ὅλας τὰς ἐλπίδας του.

Ὁ ἀντικαταστάτης ἐστοίχιζε τότε χίλια διακόσια φράγκα, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ εὕρῃ; Καὶ ἂν τὰ εὕρισκε πῶς νὰ τὰ ἐξωφλήσῃ; Ὁ Ἰωάννης ἦτο Μερου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἦτοι τιμιώτατος καὶ ὑπερήφανος.

Ὁ Ἰωάννης τοσοῦτον ἐσέβετο τὸν πατέρα του, ὥστε οὐτε λόγον τῷ ἔκχευε περὶ τούτου. Ἦγνόνει ἄλλως ἂν ὁ γέρον εἶχε χρήματα, ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχε δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ τὴν χρηματικὴν αὐτοῦ συνδρομὴν ἐκ φόβου μὴ τὸν δυσαρεστήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ γέρον Μερου, ἀφότου ὁ υἱὸς του ἔθηκε τοσοῦτω ἀδεξίως τὴν χεῖρα εἰς τὸν κατηραμένον σάκκον, ἀπὸ εὐθύμου ἐγένετο κατηφὴς καὶ μελαγχολικός. Παρετήρην συνεχῶς τὸν Ἰωάννην στενάζων, δὲν ἐπειράζε τὴν Τερέζαν, καὶ δὲν ἔκρουε πλέον, ὡς ἐπραττε πάντοτε, τὴν παχεῖαν γαστέρα τοῦ πρώην ζαχαροπλάστου κ. Ζιρώ, λέγων αὐτῷ:

—Ε! μάστορη, ἔκαμες ποτέ σου κουμάδες ὅσων αὐτόν; ὅπερ ἦτο τὸ σύνθημα λογοπαϊγνίου του.

Ὑπέφερεν... ἀλλ' οὐδόλω; ἀνέφερε νὰ πληρώσῃ ἀντικαταστάτην τοῦ υἱοῦ του. Πρωῖαν τινά, τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ στρατιωτικὸς ἱατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὁ γέρον εἰσελθὼν αἰφνης παρὰ τῷ οἰκοδεσπότη του, τῷ εἶπε μὲ ἡλλοιωμένην φωνήν:

—Κὺρ Ζιρώ, μ' ἔκλεψαν!

—Σ' ἔκλεψαν! ἐφώνησεν ὁ πρώην ζαχαροπλάστης. Καὶ εἶχες τίποτε νὰ σοῦ κλέβουν;

—Λοιπὸν, ναί! εἶπεν ὁ γέρον ὁ ὅποιος ἦτον ὡς τρελλός, κάποιος ἐπειράζε τὸν κουμπάρ μου, ἐπειδὴ καλὰ τὸ ἐμάντευσε. Ἐχω κουμπάρ καὶ ῥίχτω μέσῃς αὐτόν, ὅτι περισσεύω. Ἐπρεπε νὰ ἔχω

ὡς αὐτὸν τρεῖς χιλιάδες καὶ δύο φράγκα· μπορῶ νὰ τὰ λογαριάσω χωρὶς νὰ γελασθῶ ἓνα λεπτό...

—Καὶ λοιπὸν!

—Καὶ λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ γέρον κινδυνεύων νὰ λιποθυμήσῃ, τὸν ἀδεύσας πρὸ ὀλίγου καὶ ἔβρηκα ὡς αὐτὸν μονάχα χίλια ὀκτακόσια σκράντα δύο φράγκα... ὥστε μοῦ λείπουν χίλια ἑκατὸν ἐξήντα.

—Διάβολο! εἶπεν ὁ κ. Ζιρώ, πρέπει νὰ ἦνε πολὺ μεγάλος ὁ κουμπάρ σου γιὰ νὰ χωρέσῃ τόσαις πεντάραις.

—Κάθε χρόνο τὸν ἀδειάζω καὶ κἄνω τῆς πεντάραις εἰκοσὸφραγκα. Ἀλλὰ, κ. Ζιρώ, εἶναι τώρα λίγος καιρὸς ποῦ μὲ κλέπτουν. Ὅταν τὰ μέτρησα, ἀπὸ δῶ καὶ λίγο καιρὸ, ἦταν σωστά. Ἐρρίξα ἀπὸ τότε καὶ ἄλλα καὶ μοῦ λείπουν χίλια ἑκατὸν ἐξήντα φράγκα... Χίλια ἑκατὸν ἐξήντα φράγκα, ἐπανελάβε συσφίγγων τοὺς γρόνθους. Ἐ! καὶ νὰ τσάκωνα τὸν κλέφτη!

—Γέρο Μερου, ἂν ἔδινες εἰδήσι 'στὸν υἱό σου...

—Τὸν υἱό μου!... Καὶ ὁ γέρον ταπεινῶν αἰφνης τὴν φωνὴν παρετήρησε περὶ αὐτόν, ὥσει φοβούμενος μὴ τὸν ἀκούσωσιν ἂν ἦταν... αὐτός!

—Ὁ Γεάννης! ἀνέκραξεν ὁ κ. Ζιρώ, ἓνα τόσῳ τιμῷ παλληκάρι!

—Ναί, εἶνε τίμιον παλληκάρι, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀφίσῃ τὴν Τερέζαν ἐνῷ τὴν ἀγαπᾷ ὅσων τρελλός, καὶ πολλὰ παιδιὰ θαρροῦν πῶς δὲν εἶνε κακὸ πρᾶγμα νὰ κλέπτουν τὸν πατέρα τους.

—Καὶ ξεχνᾷς ὅτι ὁ Γεάννης εἶνε υἱὸς τῆς Φραντζέσκας σου; εἶπεν ὁ Ζιρώ ὅπως συγχινήσῃ τὸν γέροντα.

—Δι' αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη, μολοντί ἔχω ὑποψίας. Ἐνῷ ἐγώ, σηκονόμουν πάντα πρῶτος, ἀπὸ δῶ καὶ κάμποσαις μέραις ὅταν σηκονόμει τὸν ἔβρισκω αἰωνίως ν' ἐτυμένο.

—Μὰ τώρα εἶνε συγχισμένος, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ.

—Αὐτὸ λέω κ' ἐγώ. Αὐτὸ ὁμως θὰ τὸ ἔκαμεν ἀπὸ τῆ λύπης του.

—Καὶ γιατί τὸν ἀφίνεις νὰ γείνη στρατιώτης ἀφοῦ ἔχεις χρήματα;

Ὁ γέρον Μερου ἀνετινάχθη ἐκ τρόμου.

—Χίλια διακόσια φράγκα, κ. Ζιρώ, εἶνε πολὺ μεγάλο ποσό.

—Μὰ δὲν θὰ λυπηθῇς νὰ χωρισθῇς ἀπὸ τὸν υἱό σου;

—Ἀκούς θὰ λυπηθῶ! τὴν ἡμέρα ἐκείνη θ' ἀναγκασθῶ νὰ μεθύσω!

Ἡ ἀφελὴς αὕτη φράσις ἀπεικόνιζεν ἄριστα τὴν θλίψιν τοῦ γέροντος, ὁ ὅποιος ἦτο λιτώτατος, καὶ συνειθίζε νὰ πίνῃ νερόκρασον μᾶλλον ἢ κρασόνερον.

—Ὁραῖο γεκτρικό! Καλλήτερα θὰ κάμης νὰ πληρώσῃς ἀντικαταστάτη διὰ τὸ παλληκάρι σου, τὸ ὅποιον ἂν γίνῃ στρατιώτης χάνει τὸ μέλλον του.

—Αὐτὸ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Τώρα τὸ βιαστικὸ εἶνε νὰ ἔβρω τὸν κλέφτη μου, καὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς.

—Νὰ σὲ βοηθήσω; καὶ πῶς;

—Μολοντί αὐτὸ μοῦ κοστίζει τρομε-